

РЕШЕНИЕ

№ 25618

гр. София, 24.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 01.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3610** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на А. А., гражданин на Т., чрез адв. К. Н. Ш. - Ш., АК- П., с адрес за призоваване: [населено място], [улица], етаж 6 срещу Отказ от 06.03.2026г. за издаване на виза тип "Д" по заявление № IST25038323V/ 18.12.2025г., постановен от Генерално консулство на Република България в И., Т.. Иска се отмяна на отказа като незаконосъобразен, немотивиран, необоснован и издаден в противоречие с обективната действителност и материалния закон. Претендира се присъждане на разноските по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят не е представляван.

Ответникът - Съветник, консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., в съдебно заседание не е представляван и не е изразил становище по същество.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят А. А. е подал заявление IST25038323V за издаване на виза вид „D“ на 18.12.2025 г. В заявлението в раздел IV, т. 21 – цел на пътуването, е отбелязано „Работа“. В т. 26 – Предвидено място за пребиваване е посочено [населено място] извор, [улица]. В т. 30 „Работодател и адрес и телефонен номер на работодателя, на канещото дружество или организация – няма посочено нищо. В т. 36 „Разходите за пътуване и за издръжка по време на пребиваването Ви се покриват“ е отбелязано: „от собствени средства, в брой“.

По заявлението е издаден Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, с който е отказано издаването на исканата виза.

Посочено е правно основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.23 ЗЧРБ и е отбелязано, че са основателни съмнения, че адресът е посочен формално от жалбоподателя с цел за заобикаляне изискванията на ЗЧРБ. На този адрес има регистрирани и други чужди граждани и друго ТП.

По делото е приложено писмо рег. № 538бр-1423/16.02.2026г. на МВР – Дирекция „Миграция“ (л.56), с което не възразяват разрешаването на виза на жалбоподателя А. А..

В хода на съдебното следствие е изискано и приложено по делото отрицателно становище на ДАНС (л.52 и сл.), което е дадено в резултат от проведена съгласувателна процедура за издаване на виза на лицето А. А., [дата на раждане] по заявление за виза вид „D“ № IST25038323V.

От правна страна:

Съгласно чл. 10а, ал. 1 ЗЧРБ отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на АПК относно тяхната законосъобразност. Съгласно ал. 4 от същата разпоредба, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). В случая е поискана именно такава виза вид „D“. В жалбата се твърди нарушение на чл. 8 и чл. 13 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи, поради което обжалването е допустимо.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи.

Съгласно чл. 9е ЗЧРБ условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с наредба на Министерския съвет. Това е именно Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Според чл. 27, ал. 3 от Наредбата Министърът на външните работи по предложение на дирекция „К. отношения“ определя със заповед длъжностните лица в дирекция „К. отношения“, които имат право да вземат решения за издаване или отказ на виза за дългосрочно пребиваване.

В случая отказът е издаден от Съветник, консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., компетентен съгласно цитираните разпоредби и представената Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министъра на външните работи (л.40), с която в т. 4 е възложено на ръководителите на консулските представителства да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, както и Заповед № 6/13.02.2025 г. (л.19), с която А. З., Съветник, КДЛ, е определен да издава формуляри по образец за отказ за издаване на виза.

Съдът намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да налагат отмяната на издадения отказ на формално основание. Актът е издаден в писмена форма – стандартен формуляр Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 НУРИВОВР, като са изложена в достатъчна степен мотивите на административния орган, обусловили формираната от него воля. Приложеното писмо рег. № Пд-31-555/23.01.2026г. на ДАНС, в което е изразено отрицателното становище на агенцията, допълва мотивите на административния орган, и изложените в него съображения следва да се приемат и за мотиви на акта съгласно ТР № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС. В тази връзка, неоснователно се явява възразението за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в немотивираност на акта.

В конкретния случай правните основания на отказа на консулското длъжностно лице са чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ, тоест следва да е прието наличието им. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17

ЗЧРБ виза се отказва, когато чужденецът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ виза се отказва, когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Касае са за различни хипотези: т. 17 е свързана с доказателствената обезпеченост и достоверността на заявената цел/условия, а т. 23 изисква установяване на конкретна неистинност на документ/данни за невярно съдържание или неверни декларации. Действително, в отказа са възпроизведени посочените разпоредби без други мотиви. Това, обаче, е направено в рамките на административно производство, в което са обсъдени приложените към заявлението документи, както и становище на ДАНС, от което става ясно, че е дадено отрицателно становище, защото апликанта не може да докаже достоверно целта и условията на планирания престой, което на базата на документите по преписката, посочва, че жалбоподателят не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и е предоставена невярна информация, с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, за получаването на виза и последващо право на пребиваване в РБ.

Административният акт е издаден в съответствие с материалния закон. Съдът споделя изводите на административния орган, че в случая не е доказана целта и условията на заявеното пребиваване. Налице са доказателства, които поставят под сериозно съмнение достоверността на заявените обстоятелства, поради което следва да се приеме, че е изпълнена хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.23 ЗЧРБ, която дава основание да бъде отказано издаването на виза.

Заявените от апликанта цел и условия за пребиваване са разколебани и недоказани, като извод в тази насока се извлича от писмо с рег. № № Пд-31-555/23.01.2026г. (л. 52 – гръб), с което е изразено отрицателното становище на ДАНС. В писмото се посочва, че лицето А. А. е кандидатствало на основание чл. 15, ал. 1, вр. чл. 2, ал.1, т.6 ЗЧРБ за разрешение за продължително пребиваване и работа тип „бизнес“ – търговски представител на „СУРТЕКС“, ЕИК[ЕИК]. Търговското представителство е регистрирано на адрес [населено място] извор, [улица], който адрес именно жалбоподателя е посочил за жилищни нужди. Според проучването на Д., на този адрес не са налице условията за офис.

По-нататък в становището на ДАНС се посочва, че на същия адрес има регистрирани и други чужди граждани, вкл. и друго търговско предсатвителство- „ЕУ МОТОР С.“, ЕИК[ЕИК].

На база посочените обстоятелства и декларираните в заявленията за визи данни, е прието, че същите кореспондират с хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ, т.е. не са представени доказателства за целта и условията на заявеното пребиваване, както и че е предоставена невярна информация, с цел формално изпълнение на изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ за получаване на виза.

Тези изводи се споделят и от настоящия съдебен състав. Съдът кредитира изцяло становището на ДАНС като официален документ, издаден в съгласувателната процедура по чл. 19, ал. 3 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. Посочените в становището и цитирани в настоящото решение констатации не са опровергани от страна на жалбоподателя. В хода на съдебното следствие не са представени доказателства, които да установят различни от констатираните в хода на съгласувателната процедура факти. Отразените в становището обстоятелства следва да се приемат за мотиви и на отказа, тъй като съгласно чл. 19, ал. 3 от Инструкцията, в случаите по чл. 30, ал. 4 НУРИВОВР, когато заявлението за виза е подадено на основание чл. 24и, 24к, 33к и 33п ЗЧРБ (каквто е и процесният случай), решението за издаване на виза се взема след съгласуване само с ДАНС.

Констатираните от ДАНС в хода на съгласувателната процедура обстоятелства поражда

основателно съмнение по отношение действителните цели на жалбоподателя условията на заявеното пребиваване. По делото не се доказва, че жалбоподателят идва в РБ като търговски представител на „СУРТЕКС“. Представения договор също не сочи такива обстоятелства, още повече в него няма данни, че каква работа ще извършва жалбоподателя за посоченото дружество, нито такива каква дейност извършва дружеството на територията на РБ, и изобщо извършва ли такава, за да се нуждае от търговски представител. От цитираното по-горе становище на ДАНС се обосновава извод, че е налице основателно съмнение по отношение на заявените от апликанта обстоятелства, а целта на неговото посещение не е доказана. Видно е, че на адресът има регистрирани и други лица респ. друго търговско представителство, което поставя под съмнение обективната възможност за това пребиваване и е индигия, че представените данни са декларирани формално, с цел изпълнение изискванията на закона и не се доказва намерение за пребиваване на посочения адрес.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, § 1 и на чл. 32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство".

При преценка на наличните доказателствени средства, обосновава се прието от административния орган, че чужденецът не отговаря на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. От приетите по делото писмени доказателства, представеното становище от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС), се установява, че е правилен и обосновава извода на административния орган, че по делото не е доказано, че апликанта може да докаже достоверно целта и условията на планирания престой, което на базата на документите по преписката, посочва, че жалбоподателят не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и е предоставена невярна информация, с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, за получаването на виза и последващо право на пребиваване в РБ.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспореният отказ следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. На второ място издаването на виза следва да бъде преценявано по скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържанието се правни изводи са били надлежно проверени от първоинстанционния съд, като провеждащ производство по съществото на спора. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 ЗЧРБ.

Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Изводът на административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ не се опроверга от оспорвания по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Според настоящият съдебен състав жалбоподателят не е доказал нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната. В този смисъл са например Решение № 2280/25 г. по адм. д. № 8436/24 г. на ВАС, както и Решение № 3456/23 г. по адм. д. № 811/23 г. на ВАС.

Правилно издателят на отказа е приел, че са налице отрицателни предпоставки по чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ ЗЧРБ за издаване на виза тип „D“ на жалбоподателя, тъй като приложените от него доказателства за адрес, на който са регистрирани множество лица респ. две търговски представителства само формално изпълняват условията за целите на производството по ЗЧРБ. Съдът намира, че след като е изпълнил задължението си да подложи на преценка представените от молителя доказателства, административният орган е извел съответни на закона правни изводи. Нормата на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ поставя като меродавен момента на постановяване на акта и към този момент това обстоятелство е било невярно декларирано с цел заобикаляне законодателството на РБ.

С оглед на това следва да се приеме, че административният орган правилно и законосъобразно е отказал издаване на виза тип „D“. Не са налице отменителни основания, поради което е дължимо отхвърляне на жалбата.

Предвид факта, че по делото не е внесена държавна такса, то с решението и с оглед изхода на спора, следва да се осъди жалбоподателя да внесе по сметка на АССГ държавна такса в размер на 5, 11 евро.

Воден от горното, Административен съд София-град, 7-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А., гражданин на Т., чрез адв. К. Н. Ш. - Ш., АК- П.,

с адрес за призоваване: [населено място], [улица], етаж 6 срещу Отказ от 06.03.2026г. за издаване на виза тип "Д" по заявление № IST25038323V/18.12.2025г., постановен от Генерално консулство на Република България в И., Т..
ОСЪЖДА А. А., гражданин на Т., чрез адв. К. Н. Ш. - Ш., АК- П. ДА ЗАПЛАТИ ПО СМЕТКА НА Административен съд- София-град сумата в размер на 5,11 евро за държавна такса.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от получаването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: